הכלה של בעל האחוזה

פ.צ.אסביורנסן

היה פעם בעל אחוזה זקן, איכר עשיר ששמר כסף רב במטמון שלו ועוד יותר בחשבון הבנק. אך חסרה לו אישה, כי היה אלמן.
יום אחד בתו של שכן עבדה בשדה. האיכר ראה אותה והיא מצאה חן בעיניו. ומאחר שהייתה בת להורים עניים, חשב שיספיק רק לרמוז שהוא רוצה בה, והיא תסכים מיד.
על כן ניגש אליה ואמר שהוא חושב להתחתן.
"חשיבה היא דבר יפה" ענתה היא בצחוק. לדעתה הזקן היה צריך לחשוב על בריאותו הרופפת, ולא על חתונה.
"ובכן, חשבתי שאת יכולה להיות לאישתי!"
"לא, תודה רבה" ענתה "זה לא נראה לי."
אבל האיכר העשיר לא היה רגיל שיסרבו לו וככל שהיא סירבה יותר, כך גברה החלטתו לשאת אותה. ומאחר שלא הצליח להשיג זאת ישירות, הזמין את אביה, ואמר לו כי הוא רוצה בה. הוא גם הבטיח לוותר על חוב שהאב חייב לו וגם לתת לו חלקת מרעה סמוכה.
"טוב, תוכל להיות בטוח שאשכנע אותה" אמר האב "היא צעירה מאוד ולא יודעת מה טוב בשבילה."
אך כל השכנוע של האב לא עזר. היא לא רצתה את האיכר הזקן אפילו אם הוא רוחץ בזהב מעל לאוזניו.
האיכר העשיר חכה יום ועוד יום אך בסוף אבדה סבלנותו ובכעס רב דרש מאבא של הנערה כי יעמוד בהבטחתו, כי הוא לא מוכן להמתין יותר.
אבא של הנערה אמר לו להכין את הכל לקראת חתונה, וכאשר גם הכומר וגם האורחים יגיעו הוא ישלח לקרוא לנערה, כאילו היא נחוצה לעבודה כלשהי במשק. וכשהיא תגיע יחתנו אותם מיד בלי שהיא תספיק לחשוב על תירוצים.
העשיר חשב שזו תחבולה טובה והתחיל מיד בהכנות לחתונה מפוארת. כשהגיעו האורחים הוא קרא לאחד מהנערים המשרתים אצלו ואמר לו ללכת לשכן כדי ישלח לו את מה שהבטיח.

"אבל תחזור מהר, כי..." הוא לא אמר יותר כי הנער רץ כמו חץ מקשת.
"האדון שלי ביקש שתשלח מה שהבטחת" אמר הנער כשהגיע אל השכן "ושתמהר כי הוא עסוק מאוד היום."
"כן! כן! רוץ למרעה וקח אותה אתך. הנה היא שם!" ענה אבא הנערה.
הנער רץ למרעה ומצאה את הבחורה גורפת חציר.
"אני צריך להביא מה שאבא שלך הבטיח לאדון שלי" אמר לה.
"אהה!" חשבה היא "זו התחבולה שלהם?"
"נכון" אמרה לנער "אני חושבת שמדובר בסוסה הקטנה שלנו. לך וקח אותה. היא עומדת שם, בקצה שדה האפונה."
הנער הלך לשם, עלה על הסוסה וחזר בדהירה הביתה.
"הבאת אותה?" שאל האיכר.
"היא כאן, ליד הדלת" ענה הנער.
"קח אותה לחדר השינה שלי" אמר האיכר.
"אבל אדוני, איך אוכל לעשות זאת?" אמר הנער.
"עשה מה שאמרתי לך" קרא האיכר "אם לא תצליח לבד, קח כמה אנשים לעזרה."
"אולי הנערה תתנגד בכוח" חשב.
כשהנער ראה את מבט פניו של האדון ראה שלא יעזור להתווכח. הוא קרא לעזרה את כל אנשי החווה שיכול היה רק למצוא. אחדים משכו בראש, אחרים דחפו מאחור ובסוף העלו את הסוסה במדרגות ולחדר. שם מוכנים היו כבר כל אבזרי החתונה.
"עשינו זאת, אדוני" אמר הנער "אבל זאת הייתה עבודה קשה. עוד אף פעם לא עבדתי כה קשה כאן בחווה."
"אין דבר, עוד אפצה אתך על כך" אמר האיכר "עכשיו שלח את הנשים שתלבשנה אותה."
"אבל אדוני.."
"שתוק!" קרא האיכר "אמור להן להלביש אותה ולא לשכוח את הזר ואת הכתר."
הנער רץ למטבח.

"הי, בנות" אמר "לכו לחדר, שם למעלה, והלבישו את הסוסה כמו כלה. אני מניח שהאדון רוצה לשעשע את האורחים."
הנשים הלבישו את הסוסה בכל האביזרים ואז הנער הלך ואמר לאיכר שהיא עכשיו לבושה עם זר ועם כתר, כמו שצריך.
"טוב, הורד אותה הנה!" אמר האיכר "אקבל אותה בעצמי ליד הדלת."
רעש גדול נשמע במדרגות, כי "הכלה", כפי שהבנתם, לא הלכה בנעלי משי.
כשהדלת נפתחה ו"הכלה" נכנסה לאולם נשמעה צחוק רב של האורחים.
מאז האיכר העשיר לא חיזר יותר אחרי כלות.